

wiolittid, tähnulised ning tõmmud olivad meie selleaegiste tädide silma eest alles tulewiku rõnes. Nende olewik oli palju libtatabsem ja „prostoim“ kui meie oma.

Väsiwad päewad ja nädalad mööda, tädi paled läiwad weel roblem tabwatama ja kolletama kui muudugi ju, aga karikakrad olivad taga ka aega saanud nurmelid küpseda ja timuti wäljad kollendastwad aina neist libisast taimedest.

Seal juhtus wana hea tädi ühel pühapäewal kirjufust tules, lauluraamat iluste rätiku sisse mätsitud laendlas, mööda põllupeenart otsekohesemat teed koju tulema. Ta oli alles üdna sügawas mõttes õpetaja sõnade üle, need olivad just lastekaswatamise kohta käinud ja wanemaid käsituud helduse ja armuga ning mitte ifka karistuse ja hirmuga oma wäikeleid kaswatada. Tädi meel oli kirjufus hoopis kurwaks saanud, sest tall tõusis kobe nende sõnade juures isa liig lare waljus wäikese tawase Matsi wasta silme ette; wawalt jõudis ta oma kurbduse pisaraid tagasi hoida, ta ei tohtinud ju näidata, et õpetaja sõnad ka tema kui wana tüdrukuga kohta mõjustwad, mis oleksiwad teised lüla inimesed ütelnud. Aga südame kurbdus oli seda suurem, mida wähem ta teda pisaratega tohtis ära pesta, ning eit oli nii liigutatud, et enam ei kannatanud palwemajasse teistega liigi minna. Mõnda siis sammas ta üksinda peenart mööda koju poole ja sin leil wälja peal istus ta veendra kivi peale ning nuttis õige haledaste oma ette. Kui ju nutt wailis ja ta rahulifemaks jäi, wõttis ta nõuaks edespäi weel hoolifamalt Matsi eest wuretseda ning kõigiti temale truulikis ja halastajaks ning armastajaks emaks olla. Jällegi tungis uue wäega Matsi püksilugu talle pähä ja otsides waatas ta üle nurme, kas kusagiltki wiimati õiget pässi wärwi ei saa. Juhtus just nurm ta ees ja selja taga kollaseid karikakraid täis olema, nii et terve wäli kui kollane waiw wõi palakas, kus teised sinised ja walged nurmelilled kirjaks sees olivad, ukstele päewa walgel säras. Wana eide silm läks korraka märjalt läikima, nina ots tõusis wälja maad kõrgemale, suu kistus enese nii launilt prunti, kui seisaks wana tädi praegu noore tütarlapse ees ja hakkaks oma peinle juud

andma. Natufese aja pärast nähti suu ümber ka õige mahe ja rõõmus naerurõru ning aegamööda läitis terwel kahwatanud ja kuiwatanud näul nii õnnis wainne naeratamine, kui teda ainult õnnelise ema silmas näha wõib, kes praegu oma armsama pojakesele uued ilu riided selga pannud ning nüüd pojaga koos rõõmusteldeb.

„Kuda oleks lugu kui ma Matsile kollased püksid teeks,“ ütles tädi pool häbelikult ning weel nagu rõõmu pärast iteeneses kohlledes; waimu silmaga aga nägi ta juba, kuda Mats, kollased püksid jalas, wilja loorma oigas istus ning ukstele linna sõitis. Jaa, kollane wärw see pidi jääma ja saama, ja seks polnud mund waja kui karikakraid korjata, kuiwatada ja wärwikeeta.

Wana eide sammud lastasiwad aina koju poole minnes. Rõõmus meel, et korra raskest hakklemisest ja mõllemisest lahti saanud tegi ta jalad nii kergelks, et mõnikord käies aina nagu tantsu hakkasiwad lööma. Teised külainimesed paniwad tähele, et Soare Ellu nii kõbinal tabinal koju mislas, nagu ajaks teegi teda taga. Wa kentsjal üleajamees Raarma Raarel, kes ju mõne aja leil oli ning praegu, kui Ellu mööda lüla tänawat koju poole leffis, parajaste rõntsalille oma õuematama nojal seffis ning kellega Ellu mõnikord mööda minnes üdna heal meelil mõne sõna lüla juttu wettis, ei saanud weel hästi hüädagi: „Kob, Ellu, kuhu nii ruttu kipud, millal tahetessi pulmi hakkame tegema, oleme jo mõlemad poisimehed?“ seal oli Ellu ju oma talu ulse ees. Wana tädi ei tõtanud aga mitte sellepärast, et ehl wabest Matsile kobe palawalt teada anda, misugune rõõm teda ootas, ei, tädil ei tulnud seda meelegi, sest nüüd kui ta korra oma asjaga nii laugel joonel oli, et juba teadis, misugune wärw püksistele saab, nüüd tahtis ta seda koguni salajas Matsi eest pidada, et siis Matsi rõõm talwel seda suurem oleks.

Kõik asjataalitus käis täna tädi käes nagu lauldes. Üks kaks kolm oli lõunatoit walmistatud ja kui peremees koju tuli ning perega laudas istus, polnud tädil enam laue-malt pässi, ta käsitis tüdrukuga pärast kõõgilaua ära koris-